

Nad grobom Jurja Barakovića u Rimu

Dvadeset prvog svibnja, 996 godine prošavši kroz grad, ogoljen i razrušen. Iz čije zemlje virile su mramorne nogavice ostataka Svijeta. Po čijim palačama pasle su ovce... jedan princ njemački do jučer barbarin, od svega petnaest godina, uđe sam u baziliku Svetog Petra, Bi ogrnut plaštem, izvezenim scenama apokalipse. Ukrašenim perlama, dragim kamenjem... i tri stotine šezdeset pet zvončića, koliko onaj Svemogući I Vječno budan darova čovjeku dana u godini, Zlatnih. Ili onih plašteva što nosili ih jesu svećenici hrama jeruzalemskog. Jednako takvih. Klečeći, primi krunu od ruku drhtavih pastira božjeg Gurgura onog velikog V. Novi car nećak je Otona prvog. Saksonca onog surovog, što ognjem i mačem podredi sebi Germaniju Te u pohoti svojoj I vjerovanju objavi da je obnovio Zapadno Rimsko carstvo. Sin Otona onog Drugog što bi jedini koga sahraniše u kripti Vatikana. Za njim hodila je Carigradska ona princeza Teodora. Savjetnici njegovi... laici... a posebno Žilber de Aurillac, koji ni svjestan u tom jutru bio nije da će godine već one znakovite s tri devetke postati Papa Silvestar II. Tako u Rim ulazili jesu moćnici koji Obnovu

*Carstva željeli jesu...S programima, fanfarama,
tako barem piše na kamenim pločama, davnih
hodova. Šest stotina godina poslije njega,
prašnjavim će se putem u grad, s Monte Marija
žedan i umoran, u grad taj, nogu krvavih žulja, od
hodnje, blatnjavih, po krvavim lokvama doma
svoga što gazile jesu... ne kao pjesnik onaj Raja,
Pakla i čistilišta Dante s Vrgiljem što hodao je tim
putem, koji vidjevši pretka ovog nesretnog Juraja
uzviknu „Qi Qualceuno forse di Croatia viene a
vedere la Veronica nostra!?” Netko iz Hrvatske
možda dolazi našu veroniku krvav taj rubac zrjeti
i mislim u pameti dal doista takav hrvatski Isuse
Kriste Bože moj bijaše lik tvoj Sveti... Već stiže
Vilom onom velebitskom, Slovinkom, žalosnom
kojoj zator prijeti... Spustiti, će se kanonik taj
Zadra grada Jure pred bahate kolose antičke, u
teatre glumaca vjekovnih, među stublje
mramorno...pod svodove hramova, stati će
pjesnik...Vidjet će imperatorske one terme javne,
kao javne žene. Bezvremene spomenike,
Imperija... I imperatora... Zapada I Europe ove
današnje. I one jučer i ove danas iste...pjesnik
onaj što odu je spjevao Zadru gradu. Stajat će
nijemo I začuđeno pred palačama silnim. On koji
stigao je otamo odakle dim s zgarišta kulja,
Novigradskog... Paljuva... Rtine njegove „(Vidih*

režeć strašne zviri- Vidih vojske di se rate-Vidih orli
di se jate- Vidih stada prez pastiri- Vidih karvi
tekuć viri,- Vidih ljudi gdi jad pate- skakuć gradu
priko mire- Vidih plaćuć sve stvorenje- Vidih ljudi u
žalosti- Vidih živim umorenje- Vidih martvim
tresuć kosti)- S nadom da će ga pustiti pasti pred
noge Lava onog Medićja...Ponavljati će mu ove
verse... u nadi da će čuti riječ onu... „Poglavar
crkve Rimske,“ ne, ne može dozvoliti da Hrvatska
padne, Jer ona je bastion Kršćanstva“,
Antimurales Cristianorum.“ jer Carevi mu zemlju
napustiše... a polumjesec je gazi „Da spustit će se
u svom posljednjem naporu, u svom posljednjem
djelu. U jamu grobnu... na Martovu polju. U crkvi
starca Jeronima, Vulgate tvorca, što u grudi se
kamenom krša njegova tuče...Dalmatinca i netko
će, možda bjegunac onaj i sumnjivac Tomko
Mrnoević nad rakom njegovom napisati.
„Musarum, iliyorum ad octouqinta aetatem miro
culefari.“Svećenik, kanonik, dobar propovjednik i
pisac hrvatski“, Juraj onaj Baraković,vojn timer, ratnik.
što se istom crtom bojišnice mlati... tristotine
godina prije nego će krajevima tim njegovim, tim
istim njegovim Novigradom, Paljuvom,
Podgradinom.Crn timer Isto to lice njegovo, uplašeno
i hrabro, istovremeno u nadi nositi neki krvi
njegove sljedbenici... u istim će lokvama gaziti

krvavim i moliti se okrenuti k Rimu tražit će pomoć. Ostavljeni od moćnih vladara, Sami... osuđeni... U nadi na isti odgovor koga on ču onog popodneva Rimskog dok klečao je pred Lava ... „Zapad neće dozvoliti pad Hrvatske.” Da umrijet će bez iluzija da će mu carstva Otona, obnovitelja pomoći... onog sa tristo šezdeset pet zlatnih zvončića, koliko ih dana u godini broji... hram Jeruzalema... ili Europe.. jer moćniku je daleka zemlja Hrvatska vile njegove slovinska

i slike one s patologije zadarske. Ljudi svijeta bjela vjerovali nisu, da je tako uistinu bilo... da se grad toliko branio... da se s puškom lovačkom na kasarne išlo... Za zlatne plašteve europske daleka je obala i nebo hrvatsko... A povijest se ponavlja naša - klečimo... stojimo u redu... uvjetuju nas, primaju nas ne primaju nas.. – sude pa ne sude.... a mi se uvijek jednako nadamo... Lude.

Čudno kako za čovjeka rođena pod nebom vile One Slovinke, ova strana neba izgledaju mizerno, jadno, nestvarno, što bi mi rekli falšo, kao ona koja se vide po kazalištima europskim naslikana. Ali nebo koje vidjelo je njegovo Jurija Barakovića rođenje, duboko je u meni. Stvarno. Plavo, obasjano suncem. i onda kad me okružuju... sive magle i tamni oblaci niski, koji prizivlju nesreće. Dan po dan... Stoljeća i godine, tisućljeće jedno...o kako je lijepo nositi svoje nebo... u sebi...

*ma bilo gdje se nalazio. Nad grobom Pjesnika
Zadarskoga u crkvi Jeronima zaštitnika
našeg...nad grobom Juraja
Barakovića...pokopanom tamo u Rimu vječnome...
grob koji veli,,Ljubi grad rodni tvoj,njega časti
uzviši-koliko rodnoj materi ne zgriši-Spomenom
uskriši starih dana pokoj-za majku zapiši grad ki
te odgoji- jer se već pristoji zemlju majkom zvati-
nek ženu ka doji i zove se mati..otad prođe 390
ljeta*

Ivica Đovani Matešić Jeremija